

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 104

číslo: 15

14. dubna 2024

Cena: 12 Kč

Dvacáté výročí Nazaretu

V tomto roce oslaví diakonické zařízení naší církve Nazaret dvacáté výročí svého vzniku. Rád bych připomněl toto výročí několika vzpomínkami.

V roce 2004 jsem byl již více než dvanáct let vedoucím Domečku - diakonického střediska CČSH v Trhových Svinech a vznik nového střediska se mi jevil potřebný z vícero důvodů. Hlavním však bylo, že jsme se primárně zabývali péčí o děti, ať už ty s handicapem či takzvaně děti ulice, ale i z běžných rodin. Formou kroužků, táborů, kurzů jsme se je snažili vést k smysluplnému využití volného času. Chodilo k nám však do dílny i pár mladých lidí s handicapem a právě pro ně vznikla idea Nazaretu - tzv. „dílny života“. Kombinace dílny chráněné, denního centra a sociálně terapeutické dílny pod jednou střechou. Vize tu byla, zbývalo najít onu střechu.

Hodlali jsme ji najít v Trhových Svinech, ale už ne v Domečku, který i po velkém přebudování v roce 2000 byl znovu „přeplněn“ aktivitami. Má představa byla jít někam do pronájmu, ale to se naštěstí nestačilo zorganizovat. Z jednoho setkání (věřím, že ne náhodného) na koncertu Domečku se starostou Borovan panem Malíkem vzešlo pozvání. A v Borovanech padla nabídka poskytnutí prostor v nevyužívaném objektu borovanského zámku - bývalé prelatury.

Bylo to více, než jsme mohli doufat. Prostory v bývalé družině, které jsme přejmenovali na Podzámčí, byly velmi vhodné pro naše potřeby: světlé a bezbariérové. Někdy v únoru 2005 jsme se domluvili a na jaře se nás několik průkopníků už stěhovalo do městem připravených prostor. Zázemí bylo připravené, nikoli vybavení - to bylo na nás. Začínali jsme s použitými skříňkami, policemi, stoly, židlemi - co nám kdo dal. Také jsme neměli žádné finanční zabezpečení, jen víru, že nás v tom Pán Bůh nenechá. Zpočátku byla problémem i podpora Jihočeského kraje. První grant Místního akčního sdružení nám pomohl pořídit nové police, stoly, kuchyni a jiné vybavení. A pak už Nazaret jenom rostl - počtem klientů, počtem zaměstnanců, množstvím výrobků i počtem obsazených místností. Po deseti letech už nás bylo pětadvacet zaměstnanců (většinou s handicapem) a stejný počet klientů. Vždy to nebylo bez problémů. S pomocí města, kraje, církve, přátel (sponzorů malých i větších) se ale podařilo těžší období překonat. Ale to nejdůležitější, v Nazaretu byla vždy dobrá atmosféra v kolektivu. A také radost a kreativita, která se pak zrcadlí i ve výrobcích, převážně keramických. Myslím, že Nazaret dělá naší církvi dobré jméno i dnes, po bezmála dvaceti letech existence. Stále však nemáme na růžích ustláno, ale bojujeme statečně. A přinášíme radost jak svými výrobky, tak vlnitým prostředím pro lidi s handicapem. Ať už jsou to zaměstnanci - jako nevidomá děvčata Hanka a Lenka - jejichž rukama prošly už desetitisíce kuliček a spirálek, z nichž tvoří krásné hrnky či misky. Anebo klienti, například Marek a Miša - vozičkáři, pro něž je Nazaret druhým domovem. Pokud byste s vaší náboženskou obcí či jako jednotlivci chtěli Nazaretu

příspěť na provoz, přispějte. V tomto jubilejním roce by to byla zvláště vhodná příležitost. Občas jsme na věžkách, zda financí bude dost. A pokud se budete pohybovat na jihu Čech, srdečně vás zveme do Borovan, tedy i na návštěvu Nazaretu. Dozvědět se více je možno na www.nazaret.cz.

Karel Filip,
bývalý ředitel Nazaretu (nyní předseda střediskové rady)

Pokračujeme v seriálu představujícím naše faráře a život náboženských obcí. Naše cesta byla tentokrát záměrně zvolená tak, abychom představili práci církve tam, kde právě není nejlehčí... „Spanilou jízdu“ jsme podnikli do Hrádku nad Nisou, do oblasti Šluknovského výběžku (Schluckenauer Zipfel nebo Cypel Szluknowski), které se také říká „trojmezí“, neboť ji tvoří tři protkávací se národy.

Za farářem tam, kde Pán Bůh sedí za kopcem na mráčku

Známi, kteří tam pracovali a dosud tam žijí v důchodu, říkali, jed'te k nám na sever. Tak jsme se ocitli tváří v tvář farářce z Hrádku nad Nisou Hedvice Zimmermannové. Má na starosti nejen Hrádek, ale také Varnsdorf a Nový Bor. Nechali jsme farářku Hedviku vyprávět:

Zdejší náboženská obec je malá a stejně tak jsou na tom zde i jiné církve včetně katolické. Je to kraj, kam přišli po Němcích lidé, kteří neměli ani „kořeny k půdě“, natož k víře. Tito lidé byli bez „kořenů“, což se bohužel dědilo. Když s lidmi mluvím, cítím, že tuší, že je něco přesahuje. Ale jednou jim bylo řečeno, že Pán Bůh je děda na mráčku, proto je musíte, například přes morální hodnoty, k Bohu dovést. Cítí, že je něco přesahuje, ale neumí to pojmenovat.

Hedvice Zimmermannové v její práci farářky napomáhá do značné míry to, že je v Hrádku nad Nisou místostarostkou:

Organizují, pořádám svatby a je jich hodně, třeba i třicet za léto. Obřad naší církve je hezký a líbí se. Na svatbu se přijdou podívat lidé a pak volají, že by chtěli také církevní obřad. Tak je vyzpovídám, ptám se na jejich vztah k církvi. Obvykle řeknou, že jsou pokřtěni, ale nechodí do kostela. Řeknu: dobře, uděláme přípravu, podíváme se na to, co a jak v životě má význam a co a jak cítíte. Navážu s nimi úzký vztah a mám pak šanci s nimi o všem mluvit. Stává se, že se k nám vrací. Přijdou pokřtít děti a přijdou do kostela. Zkrátka svatba zde znamená příležitost zprostředkování církve, neboť cítí tu svatost.

ThMgr. Hedvika Zimmermannová

Vystudovala gymnázium v Jablonci nad Nisou, sociálně-právní nastavu a teologii v Praze, Berlíně a Mnichově. V roce 1993 nastoupila jako farářka husitské církve do obce v Hrádku nad Nisou a Varnsdorfsku, a tou je zde dodnes. Navíc od roku 2020 je také farářkou v Novém Boru. V roce 2007 se stala ředitelkou Husitské diakonie a tuto funkci vykonávala do roku 2020. Tehdy se jí podařilo zakládat nová střediska a pomáhat tam, kde

Určitě to ale není jenom svatba...

Jistě, jsou to různé příležitosti a opět, není to jenom třeba křest. Když je Den veteránů, koná se při slavnosti naše bohoslužba. Pak také chodím do různých spolků, kde mám možnost s lidmi hovořit. Zde se setkávám s tím, že si lidé myslí, že církev je jakási ztuhlá organizace. A já mám šanci vysvětlit, proč se něco dělá, jakou to má tradici a význam. Dnes se mi zdá, že lidé již začínají vnímat pozadí a symboliku všech těch svátků. Církev hraje důležitou roli v tom, že má liturgický rok a ten je spojen s určitými tradicemi navázanými nejen na přírodu. Církev tvoří kotvy, které pomáhají, „jak se v životě řídit“.

Můžete popsat zdejší komunitu?

U nás jsou převážně senioři. Tito lidé se zde cítí dobře, neboť svět si žádá a chce mladé, úspěšné a bohaté. Církev je prostor, kde si starší lidé přehodnocují významy. Do naší církve přicházejí lidé ve starším věku, neboť si začínají uvědomovat věci jinak. Jsou to sice malá společenství, ale zato s užším duchovním kontaktem. Zažila jsem velká ekumenická společenství, ale tam jsem ten osobní kontakt nepociťovala. Když lidé v kostele říkají, nás je tady málo, odpovídám, ta církev to nikdy neměla jednoduché. Tady v pohraničí byly již od začátku nového osídlování náboženské obce malé. To se dostáváme k začátku rozhovoru o lidech bez půdy a bez vztahu k náboženství. Mnozí z nich jsou u naší církve, protože jako prostí lidé cítí z ní to národní - československé.

bylo třeba: především v sociální sféře, handicapovaným až po volnočasová zařízení pro děti a mládež i seniory. Snažila se, aby církev pomáhala i při povodních a živelných katastrofách. Je členkou rady města a velkou měrou se podílí na kulturní činnosti v celém regionu Trojmezí. Ať už jde o hrádecký adventní cyklus Cesta za hvězdou, Evropskou pout', Tradice v Trojmezí nebo setkání obyvatel tří zemí na přelomu roku či Festival umělecké tvorby osob s handicapem v polské Bogatině...

Jaké jsou rozdíly mezi vašimi jednotlivými obcemi na severu zde ve výběžku?

„Tady v Hrádku jsou to spíše hraničáři, ochránci hranic. V Novém Boru jsou skláři, jsou to lidé ohně, s ohněm v srdci. Varnsdorf je hodně složitě město se sociálními problémy. Jsou zde také rozdíly v mentalitě, v přístupu k věcem. My si to vše hned neuvědomíme, ale zde je to geograficky rozdílné. Přejedu kopec a je jiné počasí. Stejně tak i lidé jsou rozdílní. Je to někde dost složité, neboť nemáme všude kostely a scházíme se po domácnostech. Když se řekne, že

Dokončení na str. 3

Kam spěje esemeskový jazyk?

Žijeme ve vizuální době, v pluralitě skutečností, jejichž zdánlivá jednota je nejistým výsledkem neustálého překládání z jazyka do jazyka, z jedné formy komunikace do druhé. Bůh ví, kolik myšlenek, domněnek, citů, nápadů v nás žije, dříme, zhasíná v nezralé podobě, aniž se dostaly mimo nás bez pevné souvislosti, zbaveny tíže ozvěny. Budoucnost komunikace tkví v hledání a nalézání nových forem, rozšiřování hranice jazyka i předkládání dalších témat k zamyšlení. Máme mobily plné fotek a slovních sms kliše, ale co z toho?

Možná je to tím, že se z našeho života vytratila poezie. Vztahy slov evokující jiné možnosti sebevyjádření a ventilace pocitů i emocí, nekonvenčnost, hra se slovy a rytmem jazyka. Poezie (z řeckého poiésis – tvorba) se od běžné mluvy odlišuje používáním uměleckých prostředků. V širším slova smyslu označuje rovněž smysl pro romantiku a povznášející náladu. Původně byla určena k ústní produkci. Certifikuje cenu jazyka, možnosti a umění vyjádřit mnoho na minimálním prostoru, rozšiřuje poznání světa a přináší obohacení citového života.

Některé druhy umění, třeba hudba a výtvarné prostředky a poezie, možná existují jen proto, že se jedná o výrazové intuitivní části našeho vědomí, tedy v zásadě jedinou možnost, jak vědomí cíleně sdílet. Encyklopedie Britannica definuje poezii jako konkrétní a umělecké vyjádření lidského intelektu v emocionální a rytmické sféře. Báseň dělá básni nejenom samotný verš, rým či rytmus, ale především nekonvenčnost užitého jazyka, obraznost a významová mnohoznačnost.

Často nacházím v emailové poště nabídku „trávení volného času

na open air festivalu v outdoorovém oblečení“ a podobně. Přežije takto „obohacován“ národní jazyk? Pegas, symbol básníků a dostihový kůň touhy, se dřív či později zastaví před Taxisovým příkopem. Zahlcen chaosem informací se vzepne a bude ržát steskem, jako by z plenéry slyšel původní hudbu sfér. V tónech vlnící se stébla trav, snivý obraz vzdalující se sonáty země na kopytech hřmících stád. Proč jsou slova čím dál víc vyprázdněná? Devastace národního jazyka se nemůže uplatnit ani v experimentální poezii. Má náš jazyk šanci v esemeskách přežít? Což by poezie nemohla znít i při cestování autobusem, vlakem, tramvají, metrem? Vzájemnost písma a obrazu je v experimentální poezii označovaná jako písmové obrazy neboli lettrismus, podle francouzského uměleckého hnutí Isidora Isoua. Proč by básně nemohly být přítomny ve výtvarném ztvárnění veřejných prostor i v graficky zcela netradičně vypravených knihách? Možná by se lidé na sebe nemračili.

Poezie měla odpradáva léčivou sílu, přinášela nové životní impulzy. Díky metafoře verše si člověk lépe uvědomoval to, co cítil, a dokázal si sdílením hlouběji porozumět s druhými lidmi. Myslím, že to dnešním lidem chybí. Působení poezie spočívá v hledání cesty k sobě samému, k druhým, ke světu i k tajemství, které ho přesahuje. Umění verše má schopnost krystalizace. Hodnoty, které se vyplatí znovu objevit, jsou: jednoduchost způsobu života v sobě samém i ve vztahu k ostatním, solidarita a vnitřní svoboda. Také umění naslouchat tichu uprostřed zahlušující civilizace. I vnímání vlastní slabosti a síly, cit pro krásu a otevřenost vůči všemu, co člověka přesahuje. S touto optikou lze chápat svět v jeho složitosti jako osobitou pouť, naplňující žití.

Bohumil Ždichynec

Slovoláci

Tady už napadlo tolik chytrých řečí...
Kdyby to byl sníh, tak zastaví i vlaky!
Všichni tu melou své, kecají a ječí
ze slovíček bys mohl stavět slovoláky!
Jenže když ty své figurky uplácají
určitě roztají už do příští schůze...
(A přitom jinde jiní slova postrádají,
tak jako nemocní, co čekají na transfúze.)
Tihle však jenom pozvedají sklínku
na to, jak zvládl Pandořinu skřítku
když ji teď modře lakují.
Najdou jen snopy vymáčené slámy
a balík horror vacui.

New York, New York

V tom parku před Dakotou je pořád ta louka.-
Někdo tu těžkou botou včera zas zašláp brouka.
Že prej kdo nic nedělá taky nic nezkaží,
- a všechno ostatní je
jen Double Fantasy!
Království za nadějí namísto za koně,
(vzadu se tomu smějí
vorové v zákoně)
Tak praví statistika
pořád jen ano ne,
Nikomu pod třicet nevěř, Johnne Lennone.

Dušan Spáčil

Přispějte do Blahoslavu

Vážení čtenáři, pro kalendář Blahoslav 2025 jsme zvolili téma „Desatera a my“, velmi potřebné pro dnešní rozkolísanou dobu. K tématu Desatera jsme získali již řadu odborných popularizujících článků. Další spolupracující autoři chystají povídku či úvahu, která svým vyzněním reaguje na porušení či naopak dodržení některého přikázání – doporučení, zakotveného v Desateru. K danému tématu však můžete napsat i úvahy či eseje o etice a hodnotách. Vítáme básně, povídky, eseje, vzpomínky, vyprávění, kterým neschází působivý vnitřní apel. Pro kalendář jsou samozřejmě vhodné i odlehčující a humorné texty a také zamyšlení k výročí významných osobností. Do mozaiky celku kalendáře vždy výrazně náleží příspěvky ze života našich náboženských obcí. Jsou pro doplnění celku publikace velmi potřebné a napomáhají církevnímu životu a zdravé sebereflexi. Přemýšlejte a uvažujte, co obohacujícího chcete a můžete čtenářům sdílet. Děkujeme všem autorům ochotným připojit se a věnovat svůj čas a nápady ve prospěch bližních.

Termín odevzdání textů je nejpozději do konce dubna 2024. Rozsah příspěvku bývá obvykle 1 až 2 stránky. Na vaše práce se těší editoři a redaktori Olga Nytrová a Václav Strachota i obrazoví redaktori Oldřich Nováček a Tomáš Novák. Texty, prosím, posílejte na mail: olga.nytrova@seznam.cz.

O. Nytrová a V. Strachota

Z kazatelského plánu

Druhá neděle po Velikonocích

Hospodinova milosrdenství je plná země. Nebesa byla učiněna Hospodinovým slovem. Aleluja.

(Žalm 33,5b-6a)

První čtení: Skutky 3,12-19

Tužby velikonoční (I)

2. Abychom Božimu jménu dobrořečili a jeho milosrdenství přijímali, modleme se k Hospodinu.

3. Abychom s láskou rozdávali, co jsme od Boha přijali, a Kristovo vzkříšení světu hlásali, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Nebeský Otče, děkujeme ti, že sis nás osvojil za své děti. Naplň naše srdce slovy věčného života, abychom vydávali svědectví o vzkříšení tvého Syna! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: 1. Janův 3,1-7

Evangelium: Lukáš 24,36b-48

Verše k obětování: Žalm 98,1,2

Verše k požehnání: Lukáš 24,46-47

Modlitba k požehnání:

Nebeský Otče, děkujeme ti, že nám ve svaté večeři dáváš okusit přítomnost našeho vzkříšeného Spasitele. Stále nás nasycuj tímto svátostným tajemstvím, abychom žili ve světě jako tvoji věrní svědkové! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 163, 253, 64, 289, 304

Nad Písmem

Nepřeslechněme „svůj“ vnitřní hlas

Vzkříšený Ježíš je naše pozemské slunce spásy i věčná radost. Každý potřebujeme mít své kořeny, jistotu, domov. Byť v časnosti je vše relativní a život v přítomnosti je toho nejlepším příkladem. Tím více toužíme po stálosti a bezpečí. Ne z pohodlnosti, ale abychom měli „pevnou půdu“ pod nohama a mohli na ní stavět viditelné i neviditelné zázraky. To můžeme činit jen tehdy, když se zvěst o Ježíšově vzkříšení stane prioritou našeho života.

V křesťanství totiž nejde jen o humánní náplň, ta je pouze doplňuje a rozvíjí. Konání dobrých skutků není podmíněno člověkem, ale je nám dáno do vínku naším Stvořitelem. Námi konané drobné skutky lásky jsou jen odleskem jednoho jediného a základního milosrdenství Božího. V něm nám Bůh prostřednictvím svého Syna dává život. A to jednak zde na zemi a především zaslubuje život věčný ve svém nebeském království.

Bůh odkážíva toužil po tom, aby nás – své stvoření, kterému daroval jedinečnou svobodu volby – oslovil. Chtěl, abychom se stali Jeho skutečnými dětmi, které Ho budou milovat a On jim bude žehnat svou láskou a milosrdenstvím.

Existuje větší láska nad obět Syna? Existuje větší milosrdenství nad událost vzkříšení či zmrtvýchvstání Ježíše Krista?

Bůh každému člověku nabízí a zároveň podává pomocnou ruku k záchraně. Možná se někomu z nás přihodilo, že se „podruhé narodil“. Prožil obrovskou zkušenost v nějaké zlé situaci; předpokládal konec, ale jeho život pokračoval dál. V té chvíli pocítil hlubokou vděčnost a vysvobození z pout. Nečekal už žádné východisko, a přece zažil zázrak, v jeho žití se odehrála obrovská změna. V takové chvíli jde o to být věrný a vydržet! Nezapomenout! „Zůstat stále v onom zázraku“ a vše dosud prožité přehodnotit.

Bůh, který nám náš život daroval, nás nezachraňuje „jen tak“. Proměňuje nás pro nás samé, pro druhé i ke své slávě. Neboť každý, kdo věří v Krista jako svého Spasitele, „usiluje být čistý, tak jako on je čistý“ (1. list Janův 3,3). Má sice k tomu někdy hodně daleko, ale Bůh s tím počítá. Důležité je snažit se podle svých nejlepších sil a schopností.

Pán Ježíš nám už od svého narození přináší svůj Pokoj.

Nejprve jako nemluvnátko a v tom se mu my lidé také narození jako nemluvnátko nejvíce podobáme. Jako dospělý muž, který vyučuje svůj lid, má na nás své nároky. To proto, aby nám onen Pokoj stále zajišťoval a nenechal jsme se světem o něj připravit.

První učedníci, byť přímo viděli vzkříšeného Pána před sebou, byli zmateni. Všichni vycházíme z toho, co rozpoznávají naše smysly a s čím máme zkušenost, vzkříšeného Pána nevyjímaje. Ale i Vzkříšený se choval přirozeně, jako za svého pozemského života. I Jeho se mohli dotknout. Ukázal jim ruce a nohy, které byly poznamenány ranami po krutém ukřižování. Dokonce měl hlad, a tak mu podali kus pečené ryby. „Vzal si a pojedl před nimi“ (Lukáš 24,43). To proto, aby byl poznán, aby se zoufalým, zdeptaným a zklamaným vrátila důvěra, radost a smysl života.

Skutečnost Boží se prolamuje do našeho života tehdy i nyní, abychom ji přijímali s naprostou vážností, počítali s ní, nezaskočila nás nepřipravené; abychom porozuměli, že Bůh opravdu existuje, a podle toho formovali a utvářeli své životy. Nebrali nic na lehkou váhu, ale v Boží milosti a ochraně se mohli dále radovat a těšit z přítomnosti. Nemusí být právě lehká či příjemná, ale náš Stvořitel nám zaslubuje budoucnost u sebe na věčnosti, přímo v přítomnosti Pána Ježíše – toho největšího Tvůrce a Dárce klidu, pokoje a štěstí – a taková budoucnost za to rozhodně stojí!

Pokud by se více lidí dokázalo proměnit ze Saula z Tarsu v Pavla, věrného následovníka svého Mistra a Pána, nastal by na naší planetě skutečný obrat k lepšímu. A ne chvilkový, ale trvalý. Jeho základ by svým Duchem svatým určoval samotný Bůh, náš Stvořitel, jehož krédem je naprostá dokonalost – absolutní pravda, právo a spravedlnost. Neboť vše, co On koná, dělá zcela zvláštním, tajuplným, ničím a nikým nepochopitelným způsobem na základě své svrchované moci, všeobjímající lásky a nekonečného milosrdenství.

Rozjímej každý – nejlépe v modlitbě – nad Jeho stálou nabídkou, podávanou pomocnou rukou ve vzkříšeném Synu, nad nekonečnou možností být Jeho skutečným dítětem a žít plně dnes i jednou na věčnosti. Amen.

Krasava Machová

Laskavý a milosrdný Otče, děkujeme ti, že jsi každému z nás daroval život. Děkujeme ti, že nám v Duchu svatém ukazuješ cestu, jak ho máme naplňovat. V hluboké pokoře vyznáváme, že jsme stálými dlužníky za obět tvého Syna, který nás zachraňuje k věčnému životu ve tvém nebeském království. Vzkříšením Ježíše Krista jsme živi nyní i na věky. Amen.

Za farářem tam, kde Pán Bůh sedí...

Dokončení ze str. 1

církev je rodina, tak zde ve Varnsdorfu to platí stoprocentně. Je to obec, kam farář musí dojíždět, a už tím je to složité, když ty lidi nepotkáváte na ulici nebo v krámě. Těžko se taková komunita buduje. Je to o tom, že máte obsáhnout celý Šluknovský výběžek. Do jednotlivých míst se dostanete jen párkrát za rok a naše setkání se proto konají jen občas podle domluvy.

Tak si nyní představte farářku v autíčku, jak přes hory a dolů jezdí za svými ovečkami. Romantika??? Pochopitelně, že nikoli – jediné tak u kamen nebo v pořadu pro televizi. A farářka Hedvika Zimmermannová vypráví.

Zima u nás, to je všechno na „ař“ – cestář, pekař, farář... To jsou pomalu závody, trojboj, kdo bude v cíli první. Co vám mám povídat. Nad pekaři nevyhráváme. Pekař vyjíždí hodně brzo, ten musí, když vozí chleba, pečivo, a tak dále. Co myslíte – hned za ním je v cíli farář – v sedm ráno vyjedu, abych byla do devíti na bohoslužbě. Hlavně, když jedu nahoru přes sedlo Lužických hor do Boru. Musíte se hlavně dostat na „rychlostku“ z Liberce. Pak v Boru od kostela odhrabat sněh. Cestář, ten končí často jako poslední. Někdy je farář první! Je to tím, že někdy odklízí cestáři sněh jinde. Tak to na severu chodí...

„Spanilou jízdu“ do Hrádku podnikl **Mirko Raduševič**

Prečo chodíme do kostola?

Prečo chodíme do kostola? Možno ste si túto otázku nikdy nepoložili. Keď to tak je, je všetko v poriadku a žiadny ďalší výklad nepotrebujete. Keď si ju raz človek položí, a to je možné v každom veku, ťažko sa jej zbaví. Môže mu pomôcť dajaký silný zážitok, skúsenosť Božej prítomnosti a lásky, ale to je mimoriadna a vzácna vec a nikto si ju nemôže vynútiť. A preto sa pokúsme hľadať obyčajnú ľudskú odpoveď, obmedzenými prostriedkami ľudskej reči.

Zvyk alebo povinnosť?

V detstve sme sa nepýtali, prečo chodíme do kostola. Starší človek je na to zvyknutý; v nedeľu a vo sviatok ide do kostola tak, ako ho to naučili rodičia a ako to robil vždy. Keby sa ho na to opýtal niekto iný, odpovedal by, že to od neho cirkev žiada. Je to iste dobrý dôvod, ale keby chodil do kostola len preto, že má a musí, asi by tu niečo nebolo v poriadku. Hľadali by sme ako deti dôvod, ako sa zbaviť tejto povinnosti. *Poznal som jednu inak veľmi zbožnú staršiu pani, ktorá sa každú rok tešila na Veľkonočný pondelok, lebo to bol jediný sviatok, kedy sa nemusí ísť do kostola,* hovorí Sokol. Bola tak úprimná, že prezradila to, čo všetci dobre poznáme.

Jednu dôležitú vec má podobnú škola a bohoslužba. Nie je to miesto, kam sa chodí „pre zábavu“.

Výraz škola je odvodený od gréckeho slova Schole, ktorého doslovný preklad je „prázdno“. Prázdno, či prázdny, čas, kedy sa nevyučuje. Grécky výraz smeruje k inej funkcii školy, než aká je v súčasnej dobe. Schole – prázdno je priestorom, kedy človek nie je zaťažený denným zhomom a obstarávaním, a vtedy sa vytvorí medzera, ktorá má akýsi „magický“ účinok. Neprítomnosť starostí otvára náhle pohľad na to, čo nie je všedné, ale mimoriadne. V bežnom živote človek „nemá čas“, ale „čas má človeka“. Schole je príležitosť začať čosi nevšedné, čosi sviatočné. Poukazuje na to aj český výraz „neděle“, kedy sa nepracuje a je možné si vytvoriť priestor pre Boha slávením bohoslužby (R. Palouš). S chodením do kostola je to dnes o niečo ťažšie než s chodením do školy. Do kostola

chodiť nemusíme a väčšina ľudí v našom okolí tam ani nechodí. Takže prečo by som mal do kostola chodiť práve ja? Zatiaľ čo pre väčšinu ľudí na svete je normálne veriť, pre väčšinu Čechov je normálne neveriť, alebo byť ateistom. Podľa výskumu religiozity v ČR sú v Čechách najviac religióznymi ľuďmi seniori. Typický človek, ktorý je veriaci a ako taký verí podľa cirkevného učenia, má viac ako 60 rokov a je ovdovely. (Prudký, 2001).

Čo je dnes iné ako v minulosti

Dnes sa spoločnosť výrazne zmenila a my starší sme to ešte zažili. Keď sme ako deti prišli v lete na vidiek na prázdniny, boli v nedeľu v kostole takmer všetci. Dnes to už môžete zažiť len v niektorých krajoch. Ale než začneme kritizovať morálny úpadok spoločnosti, mali by sme si všimnúť, čo sa s nami a v našom okolí za posledných sto či dvesto rokov zásadne zmenilo. Poľnohospodári a pastieri boli v minulosti celý deň vonku. Večer sa doma stretla celá rodina a všetci sa tešili na nedeľu – len v nedeľu sa nepracuje a v kostole sa môžu všetci stretnúť. Po bohoslužbe sa vonku či v hostinci môžu porozprávať, dozvedia sa nové veci a dohodnú sa na tom, čo potrebujú. Nedeľný kostol bol ich „verejnou“ Okolo kostola sa vytvárala kultúra obce. Neboli noviny, správy sa šírili ústne.

Dnes žijeme takmer všetci v mestách a tam je spôsob života iný. V starších a tradičných spoločnostiach mali náboženské slávnosti a sviatky predovšetkým verejnú funkciu. Veľmi dlho bola účasť na bohoslužbách povinná a kto sa jej nezúčastnil, sám sa vylúčil zo spoločnosti.

Vo viere a náboženstve existujú dve skupiny ľudí. Ľudia, pre ktorých viera je putom s Bohom, podobne ako manželstvo. Druhá skupinu tvoria „rozvedení“ s Bohom, ktorí jedným uchom počúvajú o náboženstve a druhým to púšťajú von. Také delenie nie je len dnes. Tiež Ježišových súčasníkov by sme mohli rozdeliť na tých, ktorí sa usilovali o hlbšie prežívanie viery, a na iných, ktorí prežívali náboženstvo len povrchne. Motívom ich konania nebola láska, ale len súbor pravidiel. (A. Fabian).

Je kresťanstvo len morálka?

Vedľa zmienenej sociologickej premeny pôsobí aj iný dôvod, prečo sa aj mravne citliví alebo dokonca veriaci ľudia domnievajú, že nemusia chodiť do kostola. Týka sa to vzťahu náboženstva a mravnosti či morálky. V kresťanstve, aj v iných monoteistických náboženstvách, sa praktický a životný vzťah človeka k Bohu musí prejavovať aj v tom, ako koná vo vzťahu k bližným. V podobenstve o Poslednom súde sa Syn človeka nebude pýtať, či človek chodil do kostola, ale na celkom inej veci: komu si dal jedlo, koho si zaodel, koho si sa ujal a koho si navštívil vo väzení (Mt 25,34-45). Keď sa v novoveku západné kresťanstvo rozdelilo, zdalo sa premýšľavým ľuďom, že napokon nejde o nič iné len o individuálnu mravnosť, ako to žiada Desatoro. (H. Kúng), že treba morálku oddeliť od náboženstva. Ako si svoj vzťah k Bohu sám predstavujem a praktizujem, alebo o žiadnom Bohu vôbec ani neuvažujem, je moja osobná vec. Lenže tu sa prehládajú dve veľmi dôležité veci. Dobré žiť a konať sa musí človek stále učiť. Potrebuje

Diskuse cirkve k návrhu zmeny Ústavy ČČSH

Dne 21. března byl do náboženských obcí rozeslán oběžník, jehož součástí byl mimo jiné návrh na novelizaci Ústavy ČČSH. Týká se článků 17 a 26, jež upravují vznik, územní změny a zánik náboženské obce a diecéze. Donedávna jsme tuto část našich řádů příliš nepotřebovali, protože nové náboženské obce nevznikají a ty již existující působily neměnně na stejném území. V posledních letech se však, bohužel, stává stále aktuálnější potřeba řešit situaci obcí, které již dlouhodobě nemají prakticky žádné členy, nevolí své orgány, nekonají se v nich už ani bohoslužby... Pokud už diecéze nevidí naději na jejich oživení, řešením může být jejich sloučení nebo splynutí se sousedící náboženskou obcí. Na tu pak přechází jak území a členská kartotéka takto zanikající náboženské obce, tak i její majetek. Co však dělat v případě, kdy není nutné, aby tato obec přímo zanikla, ale má ve svém majetku třeba nemovitost, která vyžaduje rekonstrukci, a není v jejich silách se o ni starat? A co když se o tento majetek nechce či nemůže starat ani žádná s ní sousedící náboženská obec? V takovém případě se nabízí možnost převzetí tohoto majetku diecézí, která má k dispozici jednak víc finančních prostředků a také odborníky, kteří mohou potřebnou rekonstrukci zajistit.

Státní právo (občanský zákoník) řeší tuto problematiku úpravou takzvaných přeměn právnických osob, kam patří právě i možnost sloučení či splynutí, kterou zná i naše Ústava. Její současné znění však nepočítá se všemi variantami těchto přeměn a především neumožňuje tento proces mezi náboženskou obcí a diecézí - zatím je to možné jen mezi náboženskými obcemi.

Takže pokud nastane výše zmíněná situace, kdy není jiná možnost, než aby majetek náboženské obce převzala diecéze, jediným v současné době možným řešením je smlouva o převodu tohoto majetku - kupní nebo darovací - jež je však spojena s daňovou povinností.

Právě tuto situaci se snaží řešit navrhovaná novela naší Ústavy, jež zaprvé doplňuje dosud chybějící varianty přeměn (ty jsou detailně popsány v nově navržených navazujících ustanoveních Organizačního řádu), zadruhé doplňuje možnost přeměny i mezi náboženskou obcí a diecézí (jako krajní variantu, když nic jiného není možné) a zatřetí se snaží jasněji definovat celý postup, včetně lhůt a možností, že dotyčná náboženská obec již není schopna přijímat žádná rozhodnutí (nemá ustavené své orgány).

Tento návrh je nyní předložen církvi k diskusi. Každý člen církve, každý její orgán - tedy rady starších, diecézní rady, různé poradní komise... - se k tomuto návrhu může vyjádřit. A já bych vás tímto chtěla poprosit, abyste tuto možnost co nejvíce využili. A to i v případě, že vám právnické záležitosti mohou připadat vzdálené a nesrozumitelné. Samozřejmě uvítáme jakékoliv odborné připomínky k navrhovaným změnám, protože je velmi důležité, aby text návrhu byl připraven dobře a správně plnil svou funkci. A jak se říká - víc hlav víc ví. Zatím se jedná stále o pracovní návrh, který je možné měnit či doplňovat. Zároveň však chci poprosit i všechny „laiky“ (ve smyslu „neprávnický“) v náboženských obcích, abyste se s návrhem seznámili, snažili se mu porozumět, diskutovali o něm a promýšleli, zda vám navrhované změny připadají užitečné a žádoucí.

Pokud se vše podaří včas připravit, měl by být tento návrh předložen ke schválení již na prvním zasedání IX. sněmu ČČSH v říjnu tohoto roku. K tomu je ovšem třeba, aby jej církev vzala za svůj - hlasovat o něm budou delegáti ze všech náboženských obcí.

Text návrhu je včetně důvodové zprávy k dispozici rovněž na webových stránkách církve www.ccsch.cz. Jakékoliv připomínky k němu je možné posílat do 15. června 2024 na adresu jana.krajcirikova@ccsh.cz, kam se můžete rovněž obrátit s dotazy. Velice vám děkuji!

Jana Krajčířiková,
předsedkyně legislativně-právní komise ÚR

podporu, napomenutia, príklady. Ale ani pri tej najlepšej snahe sa nevyhne tomu, že prikázania porušil a že niečo zlé vykoná a zlyhá. A pokiaľ také zlyhanie nechce len zapierať, pokiaľ sa nechce len vyhovárať, sám si s ním ťažko poradí a ani laická morálka mu v tom nepomôže. Čo si vykonal, to je predsa tvoja vec – tak to počul Judáš a išiel sa obesiť (Mt 27,4).

V Božom slove počúvame aj to, čo si nemyslíme

Do spoločenstva, ktoré vyznalo svoje viny a zlyhanie, prichádza Kristus najskôr v Božom slove a hovorí vždy niečo, čo si nikto z nás nemyslel alebo čo ani nechcel počuť, alebo možno už aj zabudol. Už v spoločnej modlitbe, ktorej sa podľa evanjelia zúčastňuje sám Kristus (Mt 18,20), si s ním aj navzájom potvrdzujeme,

že nie sme si ľahostajní, že naše osudy nie sú len naše a že nikdy nie sme celkom sami. Potom nasleduje slávenie eucharistie. Na záver bohoslužby sme poslaní do sveta a jeho problémov s milosťou a nádejou. „Vo svete máte súženia. Ale vzchopte sa, ja som premohol svet.“ (J 16,33)

Čo nami pohlo, aby sme išli do kostola, je Duch svätý. Keby sme nemali v sebe Duchu Božieho, tak by sme išli inam. Keby bol v nás „duch športu“, tak by sme išli na ihrisko. Keby v nás bol iba „duch vlastníctva“, tak by sme išli do Tesca niečo si kúpiť.

Ale v nás je Duch svätý a ten Duch Boží nás nabáda konať dobro, byť milosrdným, ísť do kostola na bohoslužbu, pomodliť sa. Je to impulz, ktorý vychádza z Boha.

Štefan Šrobár

Zprávy

Nabídka letního pobytu

Náboženská obec Besednice nabízí opět ubytování v období od června do září v naší Kapli betlémské. Tedy ne přímo v kapli, ale v její přístavbě. V místnosti jsou dvě lůžka, kuchyňská linka i vestavěná koupelna. Velkým kladem je tichá zahrada s jezírkiem, kamenným stolem a ohništěm. Pro rodiny s dětmi je tu možnost stanování s dobrým zázemím.

Besednice je příjemná obec s možností výletů do okolní krásné přírody Slepíčních hor. V obci je také možnost navštívit koupaliště napájené vodou z hory Kohout. Cena za jeden den ubytování zůstává 500 korun pro dvě ubytované osoby a 300 korun pro jednoho ubytovaného. Poplatek za stanování 70 korun na osobu a den. Více na telefonu: 773 557 979, příp. na emailu: pruhovanetricko@centrum.cz.

K. Filip

Jan Horák a jeho „Rybáři“ v Husově sboru v Litomyšli

Ve středu 24. dubna v 19 hodin v Husově sboru v Litomyšli na Toulcově náměstí vystoupí opět herec Jan Horák. Jeho první představení „František blázen“, jehož svědky jsme zde byli vloni na podzim právě na svátek sv. Františka, vzbudilo zvláště mezi mladými diváky velký ohlas.

Tentokrát přijede s apokryfním monodramatem „Rybáři“ - o následcích, které zanechaly biblické události na lidech, o nichž se v Bibli moc nepíše. Jedná se o minimalistickou inscenaci v tradici vypravěčského divadla Daria Fo, ve které se můžete těšit na desítky postav v podání jednoho herce i na dva nezvyklé hudební nástroje. Díky finanční podpoře města Litomyšl je vstupné na představení dobrovolné a za litomyšlské husity vás na něj srdečně zve

Štěpán Klásek

Knihovna v Polné nese 110 let
Husovo jméno

Husova knihovna v Polné v okrese Jihlava v Kraji Vysočina začala knihy půjčovat v roce 1914 a letos tedy slaví 110 let od svého založení. Název si vzala v roce 1915, v roce 500. výročí upálení Mistra Jana. Pojmenování musela třikrát změnit, ale vždy se k němu vracela.

Knihovna drží československý primát – jako první zavedla volný přístup čtenářů ke knihám, dovolila

jim vybírat si přímo z regálů. Co dříve nebylo možné, dnes je běžné. V roce 1926 si z mezinárodní knihovnické výstavy v Praze odvezla první cenu. V roce 2007 získala titul Knihovna Vysočiny.

S téměř jednou třetinou existence Husovy knihovny je spojena Marie Dočekalová. Knihy půjčuje už 36 let. Hlásí se k výroku Charlese de Gaulla: „Co bych dal za to, kdybych mohl

dělat knihovníka na malém městě“. S mnohými čtenáři se dvě knihovnice (ještě Alena Nováková) znají důvěrně. „Však víte, co ráda čtu,“ říkají někteří stálí návštěvníci. Za nejděním ze starších čtenářů musí knihovnice po zazvonění u vrat seběhnout do přízemí, točité schody vyšlapat zase nahoru a s vybranými knihami se vrátit dolů. Knihovna totiž sídlí na miniaturním Sezimově náměstí v prvním patře historického domu. Jeden z nejstarších městských domů spolu se špitálem pro chudé v roce 1447 postavil český zeman - kališník Jan Sezima z Rochova.

Polenská Husova knihovna má tři pobočky v obcích Hrbov, Janovice a Nové Dvory. Vlastní bohatou sbírku regionální literatury, kterou dějepisnými publikacemi obohacují autoři Klubu za historickou Polnou, především Jan Prchal a Filip Plašil, ale také další.

Do knihovny stojí za to přijít i kvůli galerii obrazů města Polné a portrétů jeho některých osobností.

Ivo Havlík
Foto autoraRadostná zpráva z karlínské
náboženské obce

Dne 24. 3. 2024 na Květnou neděli proběhly v kapli Náboženské obce CČSH v Karlíně dva křty. Křest přijala sestra Květa a bratr Josef. Kmotry byli Olga Nytrová a Tomáš Feifer. Další křest sestry Lucie následuje za týden. Buď Bohu díky!

Jiří Vaniček

Katechetický seminář - Letnice

Vážení kolegyně a kolegové, sestry a bratři, srdečně vás zveme na katechetický seminář zaměřený na téma Letnic, který se koná v pátek 19. 4. 2024 v kostele Sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí od 10 do 13 hodin.

Seminář je určen jak pro pracovníky s dětmi na farách a ve školách, tak pro ty, kteří o tom uvažují. Co vás na semináři čeká: sdílení vlastní zkušenosti s výukou, inspirace a nové impulzy k výuce, modelová hodina ve třídě, přátelské prostředí husitských katechetů. Pokud o seminář máte zájem, hlaste se na email: lenka.selcanova@ccshpraha.cz. Těším se na setkání

Lenka Selčanová

SRDEČNĚ ZVEME NA KŘESŤANSKÝ VÍKEND PRO RODINY S MALÝMI I VELKÝMI DĚTMI

O ROZSĚVAČI

26.-28.4.2024, RYCHTA KRÁSENSKO
CENA DOSPĚLÝ: 1000,-
DÍTĚ: 500,-

KONTAKT:
IRENA.MARKOVA.CZ@GMAIL.COM

SETKÁVÁNÍ KŘESŤANSKÝCH RODIN

Z ekumeny

KOMUNITA TAIZÉ ZVE NA EKUMENICKÉ SETKÁNÍ DO PRAHY

Praha bude o víkendu 19. – 21. dubna hostit ekumenické setkání pořádané ve spolupráci s komunitou Taizé. Zváni jsou mladí lidé z Česka i z okolních států. Setkání je doprovázeno tématem „Ty znáš můj neklid“ (Žalm 139,23). Účastníci se budou nejen nad těmito slovy zamýšlet spolu s bratrem, který dorazí přímo z Taizé. Hlavní páteří programu budou společné zpívané meditativní modlitby, biblický úvod a sdílení ve skupinkách. Sobotní odpoledne bude patřit workshopům se zajímavými hosty, jako je farářka a terapeutka Martina Viktorie Kopecká, katolický kněz a sociolog profesor Tomáš Halík nebo kněz a biolog Marek Orko Vácha. Modlitby a hlavní část programu se budou konat v evangelickém kostele U Salvátora na Praze 1. Přípravovaná akce navazuje na tradici Dnů důvěry, setkání pořádaných komunitou Taizé, které se konaly v různých městech Česka: kromě Prahy také ve Zlíně, v Brně, Olomouci, Ostravě nebo v Českých Budějovicích. Ekumenická komunita Taizé sídlí ve stejnojmenné vesnici ve Francii a již více než sedmdesát let slouží jako místo společné modlitby a setkávání mezi lidmi z různých denominací i mimo církevní prostředí. Komunita bratří zde celoročně přijímá návštěvníky z celého světa, především mladé lidi, kteří přijíždějí většinou na týden, ale někdy i delší pobyty. Bratři každoročně pořádají velké silvestrovské setkání ve vybrané evropské metropoli a řadu dalších regionálních akcí.

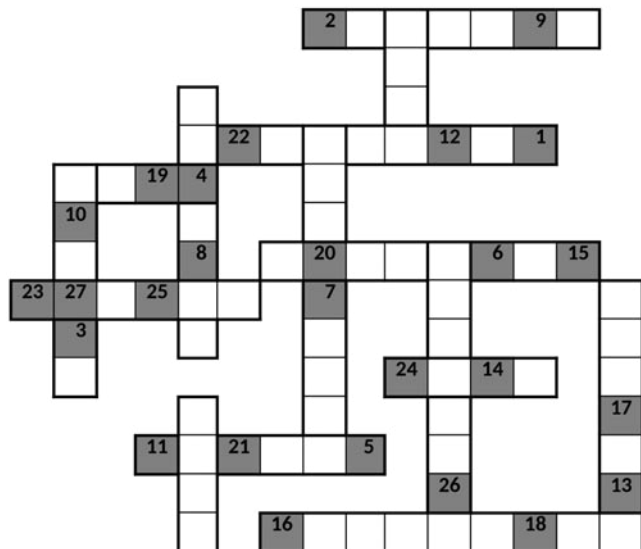
red

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Ježíšovo zjevení
v Jeruzalémě

Doplňte do tabulky slova podle počtu jejich písmen (zleva doprava a shora dolů). Tajenku tvoří zvýrazněná písmenka v pořadí podle čísel.

9 písmen: Jeruzalém, uprostřed, vzkříšení
8 písmen: dotknout, naplnění
7 písmen: utrpení, zděšení, zjevení
6 písmen: pojedl, pokání, radost
4 písmena: nohy, ruce, ryba, slib

(Řešení z minulého čísla: Že jsi mě viděl, věříš. Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili.)

Jana Krajčířiková

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wucherlova 5, 160 00 Praha 6.

Redakce: Vedoucí redaktorka ThDr. Klára Matoušová, redaktori: PhDr. Mirko Raduševič, Bc. Ondřej Syrový, grafik Milan Udržal; tel.: 220 398 107, e-mail: cesky.zapas@ccsh.cz

Redakce si vyhrazuje právo na úpravy a krácení příspěvků. Tisk: Grafotechna. Distribuce: ADLEX, spol. s r.o. Xaveriova 1888/45, Praha 5 150 00.

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Předplatné: Mgr. Dagmar Pišová, tel.: 220 398 117, e-mail: prodejna.blahoslav@ccsh.cz. Reklama: tel. 220 398 117.